

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ב שבט תשפ"ב | דף היומי בבלי: מועד קטן יב | דף הכולל: חגיגה יג.
דף היומי בהלכה: מסעיף ג' עד סעיף ו'.
מוסר: דבר בעיתו - מתחילת פרק ג' עד "והנה ידעתי".
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער עבודת האלוקים פרק ג' 'והשני כי הארת השכל' עד סוף פרק ג'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מרגש: מדוע טמנו באדמה את שולחן השבת של משפחת ברבר? | הגר"י אברמסקי זצ"ל סיפר: נתגלתה לי בחלום סגולה גדולה לרפואה | זכיתי לקיים את ההבטחה שלי, בזכות פקיד טורקי עויין שנשלח מהשמים... | 2322

הסיפור היומי

עד שהפקיד הטורקי הרשה לנו להתקדם, כבר סגר המטוס את שערינו... אנחנו תקועים!

גם כשגוי מקיים את ההלכה "בידוע שעשיו שונא ליעקב" - זו השגחה פרטית...

ידידי התקשר לסוכן הנסיעות שלו, סיפר לו על התקלה וביקש שיארגן לו טיסה חלופית. בסופו של בירור הוחלט שנעלה על טיסה לגרמניה, המטוס ינחת בפרנקפורט ומשם נמשיך לקרעסטיר. התקדמנו לכיוון המטוס ואז אמר לי ידידי: "אם אנחנו כבר נוסעים לפרנקפורט, נלך לציונו הסמוך לשם של רבי מיכל, הבעל שם ממיקלשטאט".

תוך כדי דיבור הוא קופץ כנשון נחש. "מה קרה לך?" אני שואל בהלה. "אני פשוט לא מאמין. שכחתי. פשוט שכחתי. זה ממש לא יאמן". הוא כל כך נרגש, ואני עומד לידו תמה ולא מבין. "תבין!", הוא מסבר את אזני, "לפני חצי שנה יצאתי לקברי צדיקים להתפלל לה', שיושיעני בעניין הישועה שאני נוסע עכשיו להודות עליה. הייתי אז בקברו של הבעל שם ממיקלשטאט והבטחתי כי כאשר תבוא הישועה, ציונו יהיה הראשון שאליו אגיע כדי להודות. והנה, תראה איך משמים עיכבו אותי, כדי שאמלא את ההבטחה! רציתי לנסוע לצדיק אחר, והקב"ה סובב שהטורקים יציקו לנו, הטיסה תברח לנו, וכך אגיע בראשונה אל קברו של הבעל שם!"

(גיליון 'השגחה פרטית')

ידיד שלי נושע בישועה גדולה, והוא היה נרגש ביותר. המסלול השתנה לפי ההבטחה הוא התקשר אלי וסיפר לי שלרגל הישועה הוא רוצה לנסוע לקברי צדיקים כדי להודות לה' על חסדו הגדול, והציע לי להצטרף אליו להשתטח על ציונו של ר' ישעי' קרעסטירער זי"ע. נעניתי להצעה בשמחה, ויחד התארגנו לצאת למסע.

סוכן נסיעות סידר לנו טיסה מהארץ לטורקיה, ומטורקיה לווניה. כאשר הגענו לטורקיה גילינו מקרוב כיצד הגויים שם מקיימים בהידור רב את ההלכה בידוע שעשיו שונא ליעקב. כל יהודי הם עיכבו בשאלות ודרישות, וכך גם אותנו. הם שאלו לאן אנחנו נוסעים, וכשאמרנו 'לווניה' הם עיקמו את האף. היעד לא מצא חן בעיניהם.

הפקיד אמר שבשביל להיכנס למקום כזה צריך לבקש אישור. אמרנו שיש לנו את כל המסמכים, אבל זה לא עניין אותנו, הרי הוא לא יבזבז הזדמנות להציק ליהודי. עבר זמן יקר, הפקיד יצר קשר עם כל מיני אנשים, ובסופו של טרטור מייגע הוא אמר שאנחנו יכולים לנסוע. טסנו אל המטוס, אולם התברר שחסד לאומים חטאת. עד שהטורקי הרשה לנו להתקדם, כבר סגר המטוס את שערינו. הוא אינו מעלה אנשים, ואנחנו תקועים.

מרגש: כ-12 שנים לאחר שמחצית הפלטה של שולחן השבת של משפחת ברבר נטמנה באדמה, הוכנסה לשם גם המחצית השנייה...

כשרוב החולים במחלה זאת שהובאו לבית החולים, שבקו חיים אחרי השחרור, הייתי בין הבודדים ששרדו בחיים בע"ה". בהמשך הוא מודה לה' שזכה להקים בית בישראל עם זוגתו מרת לאה שהיא דודתי, הם החלו את חייהם עם כלום!!! וכך הוא כותב בהמשך: "...זכיתי להגיע אל המנוחה והנחלה בהקימי את יסודות בית... בעמל רב ועוני גדול כשכל רכושי היו בגדי צבא לעור בשרי, זוג תפילין, קצוש"ע וחומש. פרט לזה לא היה לי כלום. לחופה הלכתי בבגדים שאולים... יחד עם דוחק הפרנסה, לבנו רחב ושמח על שמצאנו מנוח לכף רגלינו, אחרי שנות נע ונד, מיששנו בחיבה את קירות חדרנו הדל, על שאיננו צריכים להיות סמוכים לשולחן אחרים, הסתפקנו במועט, סירבנו לקבל שום תמיכה ומתנה, ופינו מלא שירה לבורא יתברך שמו על זאת, כמו"כ אני רואה לדעתי, להודות לו שלא הביא עלי ניסיון של עשירות". ע"כ.

מאז שהתחתנו, דאגו דודי ודודתי שכל שבת או חג יהיה אורח סמוך לשולחנם, וכשאירע ולא נמצא אורח, היה דודי יוצא למקומות בהם הסתובבו אומללים וגלמודים ומביאם אליו לביתו לסעודת שבת וחג. דודי ז"ל נפטר לפני 12 שנים, ובצוואתו כתב, שהוא מבקש לפני צאת הלוויה לנסר את הפלטה של השולחן עליו אכלו את סעודות השבת, ולהניח מחצית מהשולחן בתוך קברו, ונימוקו עימו: "חז"ל אמרו 'ועכשיו שולחנו של אדם מכפר עליו', זכות הסעודות שאכלו עליו עניים וגלמודים, אולי תעמוד לי להניצל מחיבוט הקבר".

בשבוע שעבר ביום שלישי נסתלקה לבית עולמה זוגתו, דודתי מרת לאה ע"ה, ליווינו את הדודה שהיתה גומלת חסדים באופן נעלה ביותר, ונראה היה כי גם השמים מבכים על אבידה כה מיוחדת שאבדה. ולפני כיסוי הקבר, הוכנס חציו השני של שולחן השבת אלי קבר... מבין העננים הכבדים נצנצו לפתע מספר קרני שמש והאירו באור יקרות את חציו השני של השולחן כאות לנחת רוח מלמעלה למיוחדים שלמטה. מי כעמך ישראל גוי אחד ומיוחד!

(הובא בגיליון 'כולנו יודעי שמך')

מספר הרב יצחק ברבר שליט"א: לפני כשתים עשרה שנה הסתלק לבית עולמו דודי היקר הרה"ח ר' אברהם צבי ברבר זצ"ל, והותיר אחריו משפחה לתפארת. דודי עבר את מאורעות השואה ושתה מכוס התרעלה עד תומה. לאחר פטירתו השאיר לילדיו דפים בהם כתב "מוזכרת דברים", מהרפתקאות שעבר בחיים. ובין היתר הוא כותב: "אפתח בשבח בעל האכסניה למי שהעולם שלו, שהניח לי מקום בעולמו ונתן חלקי בחיים עד הנה. הן אני הגבר ראה עני בשבט עברתו, כשעלה הכורת על שמנה וסלתה של הגולה היהודית, בתוכם משפחת בית אבא והיה לבער, יחד עם בני עמי עברו עלי שנות תלאות של מוראות הגיטאות ומחנות ההשמדה, הייתי מוכה ומדוכא, עד שנדמיתי לתולעת גוועת כדומן על פני האדמה, כמעט אבד זכרי וסברי, ובטלו סכויי מספר החיים.

"מן המיצר קראתי ק-ה וענני, נטע בקרבי חוסן, אימץ את רוחי לכל אמוט מכובד הלחץ ורוב המכות, הפיח בי רוח של אמונה ובטחון עם צלילות המחשבה, עד שאפילו ברגעים המחרידים ביותר של תכיפות כוס היגונים, כשדעתם של אחרים אחים לצרה נטרפה מיסורים, נשארתי בצלילות המחשבה, לא כיחשתי באמיתות הנהגתו והשגחתו הפרטית של בעל הבריה, ולא הרהרתי אחרי מידותיו, 'למה מצאתנו כל זאת', יחד עם מתי מספר נאמני רוח וטהורי לב, התאמצנו בכוחותינו הדלים, להושיט יד עזר זה לזה, במסירות נפש הנחנו תפילין, ועל פרוסת לחם צר הסבנו רעים לסעודת שבת אחרי יום עבודה מפרך, שרנו זמירות שבת, קיימנו בנפשנו 'זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חייתני'.

"באחד המחנות פגשתי את אחי שלמה נ"י (הכוונה לאבי שליט"א) מאז והלאה השתדלנו להחזיק מעמד בים הצרות ששטף אותנו. אחרי טלטולי דרכים קשים ומתישים בהם נקלענו, אשר כמעט אין בכח העט לתארם, הגענו למחנה האחרון בוכנוואלד, כשהיינו כבר על סף אפיסת כוחות לנשמת חיים, ממש 'עד דכא עד דכדוכה של נפש', נשמעה ממרומים פקודת ישועה ורחמים להוציא ממסגר נפשנו אלי פדות, שוחררתי במצב חולי מסוכן

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? [שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il](mailto:dirshu@dirshu.co.il)

10 דקות אחר כך, בשעה 17:04, אני מקבל שיחת טלפון מהממלכה הבריטית, לונדון. על הקו חבר שפועל רבות לקירוב יהודים. במה אוכל לעזור? אני שואל...

הרב צבי ירום, עורך ומו"ל של סדרת הספרים 'במחיצת החפץ חיים', משתף בסיפור מדהים שאירע עמו בשבוע שעבר

לדפוס.

כעבור מספר דקות היא שלחה את הקובץ המתוקן, ובעל הדפוס הבהיר לי שעם כל השתתפותו בצערי, עלי לשאת בנזק. תסתדר עם הגרפיקאית, הוא אמר. אם תרצה להדפיס מחדש ובלחץ של זמן, תצטרך לשלם מחדש, פלוס העסקת עובד לילה. כמוכן שלא נותרה לי ברירה והסכמתי.

שיחתי עם הגרפיקאית הסתיימה ב-16:54. בתי שתחי' שמעה את שיחת הטלפון, סיפרתי לה אפוא הכל כשאני מדגיש באוזניה כמה חשוב להזהר מלפגוע ביהודי, ועד כמה חשוב להתחשב, ובפרט באשת אברך המפרנסת בית של תורה, וזה מה שמוטל עלינו ואף בזמנים של עגמת נפש וניסיון.

10 דקות אחר כך, בשעה 17:04 אני מקבל שיחת טלפון מהממלכה הבריטית, לונדון. על הקו חבר שפועל רבות לקירוב יהודים.

במה אוכל לעזור? אני שואל

והוא אומר: אני צריך כמות ספרים מהספר 'התפילה במחיצת החפץ חיים'. ואני מוכן לשלם כך וכך... אני עומד משתאה, כולי צמרמורת. זהו בדיוק אותו סכום שהפסדתי מההדפסה החוזרת של הספר. וכל מילה נוספת, מיותרת

בברכה

צבי ירום

אני מבקש לשתף אתכם בסיפור השגחה מדהים שאירע לי ממש זה עתה, ביום חמישי י"ח בשבט התשפ"ב.

לרגל חתונת בתו של ידידי, רב חשוב מחו"ל, המתקיימת בקרוב. החלטתי לכבדו ולהדפיס את ספרי "ברכת המזון במחיצת החפץ חיים" (חלק מהסדרה "במחיצת החפץ חיים" שזכיתי לערוך ולהו"ל) כשי לאורחי החתונה.

מקוצר הזמן מההחלטה להדפיס ועד החתונה, עבדו במרץ רב מתרגם, מעמדת גרפיקאית ותוך זמן קצר הכל היה מוכן, והספר הוכן אף עם לוגו של החתונה והקדשה לחתן ולכלה.

ניגשתי לדפוס, הסברתי לו את נחיצות לוח הזמנים וזרזתי אותו שימהר את העבודה. כמוכן הוא ניאות לכך בשמחה. בעל הדפוס סיכם איתי שביום חמישי אה"צ הספר יהיה מוכן.

בהתרגשות גדולה אני בא לדפוס לקחת את הספרים, והנה כאשר אני מעלעל בספר אני מגלה טעות קריטית - הגרפיקאית השמיטה חלק מהדפים, כך שאין מצב שאני מביא את הספר הזה לחתונה...

החוויתי והייתי חסר אונים. להדפיס מחדש, זה אומר נזק כספי רציני.

אזרתי אומץ עם עצמי, והחלטתי שאין מצב שאני אפגע בה ואספר לה שהטעות התגלתה אחרי שהספר כבר הודפס, למרות שברור שהיא אשמה בענין. חייגתי אליה ואמרתי שיש טעות כזו וכזו, ואם תוכל ממש בהקדם מפני לחץ הזמן לתקן ולשלוח

פרשת השבוע

האברך הכניס את הזקן למונית, נסע עמו לבית החולים ומיהר להשכיבו על מיטה פנויה שמצא. "מי זה האיש הזה?" - הסתערו עליו אנשי הצוות הרפואי. "אינני יודע", השיב האברך ומיהר להיעלם...

Kobi Gideon FLASH90

אולם כשסיפר על מעשהו למרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל, הופתע לשמוע את תגובתו...

צריך... השם ישמור ויציל.

התערב בעניינו מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל. התקשר לאחד ממקורביו, אברך מוכשר ודומיננטי, סיפר לו על הזקן שנמצא בבית מושלך ועזוב לנפשו ושאל מה ניתן לעשות

מדבר שקר תרחק (שמות כג ז)

פלוגי אלמוני, יהודי זקן, התגלגל בבתי חולים עד שלרופאים נמאס ממנו. אין מה להשקיע בו, שילך הביתה, שילך למושב זקנים, העיקר לא פה. אבל הוא במצבו צריך בית חולים? אז

עבורו כדי שיסכימו לאשפז אותו בבית החולים.

גלגלי מוחו של החברה'מן סובבים במהירות, אך רעיון אין. "רבה", הוא מתחנן, "תנו לי עצה". ומרן הגרש"ז לא מבין. "נו, אם היתה לי עצה הייתי מבקש להתייעץ?"

עצר האברך את המונית הראשונה, נסע הישר לבית הזקן, הוריד אותו, הכניס אותו למונית ונקב באוזני הנהג בשם אחד מבתי החולים של ירושלים. המונית עצרה בכניסה לחדר מיון, שם מיהר האברך להשכיב אותו על מיטה פנויה.

"מה זה? מה זה?" הסתערו עליו אנשי הצוות הרפואי.

מכיוון שההגנה הכי טובה היא התקפה, השיב להם: "מה זה 'מה זה'? זה יהודי שמצאתי שרוע על הכביש ברחוב יפו. האם לדעתכם היה צריך להשאיר אותו למות?"

"רגע, רגע", מנסה אחד הרופאים להשתלט על המצב. "מי זה האיש הזה?"

"אינני יודע", משיב האברך ורגליו נושאות אותו החוצה.

בעודו ניצב ליד הדלת משיגה אותו צעקת הרופא: "הלו, הזקן הזה מוכר לי. בוא תיקח אותו בחזרה". והאברך מציע: "תסחוב

אותו אתה לרחוב יפו, לא אני".

ברירה היתה להם? הזקן התקבל לאשפוז.

"עשיתי ככל אשר צויתני", הודיע האברך לרבי שלמה זלמן, ועל פניו מרוח חיוך גדול של מנצח. הוא סיפר על ההתרחשות כהווייתה, ולא הצליח לבלוע את הצחוק נוכח האפיזודה המעציבה והמשעשעת כאחד.

החברה'מן לא ציפה לתגובה הבאה, כפי שנשמעה מפיו של פוסק הדור.

"הסיפור שלך טוב, אבל הצחוק שלך לא טוב. הלווא עברת על איסור דאורייתא של שקר, גנבת את דעת הבריות, סיפרת להם שהזקן היה שרוע ברחוב יפו, שאתה לא מכיר אותו. אז לשמחה מה זו עושה?"

"תבכה, תספר בעצב: רבה, אני רימיתי, אך לצערי נאלצתי לעשות זאת. רבה, אני שיקרתי, אבל זה היה פיקוח נפש"...

(הרב רפאל ברלזון מוסף שב"ק משפטים תשע"ה)

יהלומים מגדולי ישראל

השומעים חייבו מהמעשייה הנאה, צחקו על טיפשותם של שני הכפריים, אך בנו של הרבי, הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל, הסביר להם שאביו אמר להם כעת דברי מוסר נוקבים חדרי בטן...

פרות מטפסות על עצים. האמנם??

ואז סיכמו שני האיכרים בעוגמה: "פרות מוזרות" ... השלימו עם האבידה והמשיכו בדרכם...

חייבו השומעים מהמעשייה הנאה, צחקו על טיפשותם של שני הכפריים, אך בנו של הרבי, הרה"ק רבי אהרון מבעלזא זצוק"ל, הסביר להם שאביו אמר להם כעת דברי מוסר נוקבים חדרי בטן. "אנחנו מתכננים תוכניות ורוצים לנהל את חיינו כפי שאנו רוצים. לפתע הכל משתבש, ואנחנו? אנחנו תולים את האשמה בפרות המוזרות המטפסות על העצים, שגנבו את הכסף והניחו במקומם גללי פרות... אבל אם נתבונן מעט, נבין שמאחורי הפרות עומד 'רועה', זה שהביא לכאן את הפרות, זה שלקח את הכסף וזה שהכניס את גללי הפרות במקומם"...

רבבות אלפי חולי קורונה, או מיקרון בשמה החדש והמכובס, מבודדים בשעה זו בארצנו הקדושה, לאחר בדיקות לא רציניות, חלקם נכונות וחלקם לא. ראש ממשלה מבולבל, שר אוצר אטום ומרושע ושר בריאות סהרורי מנהלים כאן את המדינה, ובהתאם - כך זה נראה, בוקה ומבולקה. בנט מכריז ש'אין סגר',

הרב הגאון רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

כ"ק האדמו"ר רבי יששכר דב מבעלזא זצוק"ל סיפר לחסידיו את המעשייה הבאה: שני איכרים חלבו עיזים וחבצו את חלבן ומדי שבוע ביום השוק הלכו לעיר למכר את חריצי הגבינה והירקות שגידלו. הם נטלו את מרכולתם, הלכו לעיר הגדולה, ומכרו את תוצרתם ברווח נאה, ואחר כך פנו לשוב לכפרם.

בדרכם המתישה הביתה החליטו לנוח ליד עץ גבוה שצלו מרובה. באזור רעו פרות והאיכרים קשרו את שק כספם לענפי העץ הרמים ונרדמו.

הגיע רועה הפרות וראה את השק. גנב את הכסף, מילא את השק בגללי הפרות וברח.

התעוררו האיכרים ונדהמו מתכולת השק. אמרו האיכרים לעצמם: אין כל ספק שאם הפרות שם, הגללים כאן - הפרות עשו זאת!

תמה האחד: אבל ממתן פרות מטפסות על עצים?

הוסיף השני: ואיך התירו הפרות את צרור הכסף?

תהה הראשון: ומדוע לאחר שאכלו את המעות מילאו את הצרורות בגללים?

"ואמרו במוסרים: ההרגל על כל דבר שלטון" (שערי תשובה לרבנו יונה שער ב, ל).

ניתן להתרגל לכל דבר ולהפכו לחלק מאיתנו, בדרך כלל מבלי לשים לב.

התרגלנו לגלי קורונה עולים ויורדים, התרגלנו לחולים, לבידודים, לנפטרים. שכחנו שהקב"ה הביא עלינו את המגפה הנוראה הזאת, שלקחה מאיתנו עד כה אלפי קרבנות כבדים מנשוא, ביניהם גאונים וצדיקים, ראשי אלפי ישראל. "רגע, בגלל שהתחסנת אתה חולה כל כך קל?"... "בן כמה הוא היה?"... "היא נפטרה רק מקורונה או שהיו לה עוד בעיות?", "הם התחסנו או שהם ממכחישי החיסונים?"... וזהו?

הרי הקב"ה, רועה ישראל ית"ש, רוצה שנתייחס למי שהביא עלינו את הנגיף ב'גל החמישי'. הוא יתברך עשה ועושה ויעשה לכל המעשים. הקב"ה רוצה שנזעק, שנשתפר, שנשפר את המעשים והמידות, שנתחזק בלימוד התורה, במצוות, בתשובה, בבין אדם למקום ובין אדם לחבירו. שנזכור שכל ישראל ערבים זה לזה. לא רק בחובת השמירה על כללי הבריאות ואי הפקרות הדדית, אלא בעיקר בתשובה, תפילה וצדקה, המעבירין את רוע הגזירה.

(פורסם ב'קוראים אלעד')

אך הכבישים הנראים מגג ביתי, בואכה נחשונים-ראש העין-פתח תקוה, מספרים סיפור שונה. הפקקים הקבועים נעלמו ובכבישים נוסעות משאיות. היכן רוב הרכבים הפרטיים? תעלומה....

גל חדש של קורונה אופף את הארץ. פחות קשה, כך אומרים. ממשלת האכול ושתה כי הזקנים ימותו' מחביאה את הנתונים על בתי החולים העמוסים כן או לא, ובעצם אין לנו מושג מה קורה ואיך.

אך האמת היא שהשי"ת מדבר אלינו, מנער אותנו ואנחנו מביטים וחושבים שזהו נגיף חולף, ועוד מעט יהיה חיסון גם לזה, והכל יהיה בסדר....

הקב"ה מנער אותנו חזק-חזק, ואנו סבורים שמדובר ב'פרות המטפסות על עצים'. אנו עסוקים בנגיף, בסהרוריות ממשלת השמאל-ימין-שמאל ובדרכי ההתמודדות הטבעיים ממנה. וזהו? וזהו?

"האנשים בטבעם אוהבים מה שהורגלו בו ונוטים אליו, עד שאתה תראה אנשי הכפר כפי מה שהם ממיעוט רחיצת ראשם וגופם, והעדר ההנאות וצוק הפרנסה, ימאסו המדינות ולא יהנו בהנאותם, ויבחרו העניינים הרעים המורגלים, על פני העניינים הטובים שאינם מורגלים ... ולפי זאת הסיבה ג"כ ימנע האדם מהשיג האמת ויטה אל מורגליו" (הרמב"ם, מורה נבוכים, ח"א פל"א).

סגולות וישועות

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל סיפר, שנתגלה לו בחלום סגולה גדולה לרפואה...

לקט סגולות וענייני רפואה ממוין הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א

והגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל סיפר, שנתגלה לו בחלום סגולה גדולה לרפואה, להכין הבית נאה ומכובד לכבוד שבת מערב שבת בשעות הבוקר, כשהשולחן מכוסה במפה לכבוד שבת, והיין והחלות מוכנים לכבוד השבת, וכך מפורסם עובדא על החפץ חיים שאמר להורים שהרופאים נתייאשו מבנם יחידם - לקבל שבת מוקדם, וכך נהגו, והמחלה נעלמה כלא היתה, ואמר החפץ חיים בביאור הדברים שה"שבת מקור הברכה", (ועי' עוד לקמן פרק ל"א פסוק ט"ז).

ועוד מקובל בידינו, שהכנסת אורחים היא סגולה לרפאות חולה, וכן יהודי המרבה להכניס אורחים, יש כח בברכותיו לרפאות חולים. (ועיין עוד לעיל פרק ט"ו פסוק כ"ו, שם הובאו עוד כמה סגולות ועצות להינצל מהמחלה הנוראה ה"י).

"ורפא ירפא" (כ"א, י"ט).

נראה לפרש כפילות הלשון "ורפא ירפא", שחובת ההשתדלות המוטלת על האדם לעסוק ברפואתו, היא הן ב"רפואה רוחנית" והיינו בתשובה ומעשים טובים, והן ב"רפואה גשמית" לדרוש ברופאים, אבל זה בלא זה אי אפשר, שבלא תשובה ומעשים טובים לא יוכלו הרופאים להועיל לו, וזה מה שנאמר "ורפא ירפא" שיתעסק בשני הרפואות גם יחד, ורק עי"ז יתרפא ממחלתו.

ראיתי סגולה גדולה מהגר"ח פלאג'י זצ"ל לרפואה, שישליך מאכל לעופות בגגות כדי לרחם על הבריות, ועי"ז יזכה שירחמו עליו מן השמים, כי על ידי שמרחם על אחרים ואפילו רק על עופות השמים, הוא זוכה שמרחמים עליו מן השמים, וסיים הגר"ח פלאג'י זצ"ל וכתב "וזה בדוק ומנוסה".

בגופו, הם עלולים להתיימש ממנו ולא להתפלל מעומק הלב, ולכן יאמר רק שיש חשש שאולי יש לו מחלה.

וכן נהגו גדולי הצדיקים שהיו מזהירים את הרופא שלא יגלה את דבר מחלתם, וגם את הצילומים שערכו לגופם ביקשו להסתיר, ובאמת בגמ' בברכות (נ"ה ע"ב) מפורש שמי שחלה לא יגלה את מחלתו ביום הראשון כדי שלא ירע מזלו, אמנם גם לאחר היום הראשון יש סגולה אם אינו מגלה כל עוד שהוא יכול להסתירו.

וזכרני שמרן הגר"ז זצ"ל לא הסכים שיגלו שהוא חולה, ורק בסוף ימיו כאשר החמיר מצבו מאוד הסכים שיגלו הדבר, וגם הגר"י קניבסקי (הסטיפלער) זצ"ל היה מזהיר, שאם נמצא ח"ו פגם או מום בעובר במעי אמו, אין להורים לגלות את הדבר אלא עליהם לשומרו בסוד מוחלט, ומשום שאם אין הדבר ידוע לאחרים, יוכלו יותר בנקל לזכות לישועה, כי כדי לפעול 'נס גלוי' צריך זכויות רבות.

(והיו אדמורי"ם שהקפידו לא לומר 'מי שבירך וכו' הוא יברך וירפא את החולה', ומשום שמבואר בגמ' (שבת ל"ב ע"א) 'לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם כבר חלה, אומרים לו הבא זכות והפטור', והם חששו שאם יקבעו בפייהם שיש עליו 'שם חולה', יהא צריך רחמים גדולים כדי להיושע, ולכן היו אומרים בסתם 'מי שבירך וכו' הוא יברך וירפא את פלוני בן פלוני', בלא הזכרת שם 'חולה').

קיבלנו סוד להינצל ממגיפה וצרה, והיא בדוק ומנוסה. בסוף כל תפילה לפני יהיו לרצון אמרי פי והגיון ליבי לפניך, יאמר ג"פ בכוונה, "אני מאמין באמונה שלמה שאין טבע ומקרה בעולם כלל, והכל תלוי רק בך לבד, ולכן אני פונה אליך דווקא שתציל אותי בחסדך", ויתן בכל יום לכל הפחות ח"י מטבעות לצדקה ויאמר: "כשם שאני עושה צדקה כך ברחמיך הרבים תעשה עמדי חסד להציל אותי מצרה זו", ואם הוא בצרה ממש יוסיף ויאמר "ואם תציל אותי אומר נשמת לכשאנצל", ויעשה כן ויושע.

ורמז לדבר מה שנאמר בתהלים (קכ"א א') "מאין יבוא עזרי", ופירושו הקדמונים "מאין, אם האדם מרגיש שאין לו שום מקום לבקש ישועה אלא רק מהקב"ה בלבד, "יבוא עזרי", כי מאחר שתולה עיניו לקב"ה, הקב"ה מושיעו.

המקובלים הזהירו שאם נתגלה בגופו של אדם מחלה רח"ל, לא ימחר לפרסם ולהודיע זאת, אלא יאמר שיש חשש שאולי הוא חולה כדי שיתפללו עליו אבל יקפיד שהציבור לא ידעו שהוא חולה, ומשום שכל עוד שלא נתפרסם עליו שהוא חולה, יתכן שהקב"ה יעשה לו נס בסתר ותיעלם ממנו המחלה, אבל לאחר שמתפרסם שהוא חולה, צריך זכויות רבות כדי שהקב"ה יעשה לו נס בגלוי. ועוד, שאם אנשים ישמעו שמחלה ממארת מקוננת

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

מסופר על הגר"מ פיינשטיין זצ"ל שהעיר פעם לתלמיד שהיה לו פצע בידו - כי זהו נגע צרעת שבא לו על שדיבר לשון הרע

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

גם בזמן הזה, ואילו היינו יודעים על כהן מיוחס היה יכול לטמא גם בזמן הזה. ואכן, הגר"י זילברשטיין הביא כי גם בזמננו שייך עונש צרעת על דיבור לשון הרע, וזאת על פי המסופר על הגר"מ פיינשטיין, שהעיר לתלמידו על פצע שהיה לו בידו שזהו נגע צרעת שבא לו על שדיבר לשון הרע.

לאו נוסף שמונה ה'חפץ חיים', שעליו עוברים הן המספר והן המקבל, הוא הלאו של 'לפני עור לא תתן מכשול', שכן הן המספר והן המקבל, כל אחד נותן מכשול לפני חברו. ב'ביאורים ומוספים' מציינים פרט מעשי ונחוץ מאוד העולה מהדברים הללו, וכן כותב ה'חפץ חיים' במקום אחר, שבאופנים שמותר לאדם לשמוע לשון הרע, וכגון שמברר אצל חברו על אדם אחר לתועלת, משום שרוצה להעסיקו או לצורך שידוך וכדומה - חייב הוא להודיע לו שהוא מברר אצלו לתועלת, שאם לא כן, הוא עובר על של 'לפני עור', משום שמכשיל את חברו בסיפור לשון הרע ללא כוונת

בסעיף ג' של הפתיחה (לאווין) כותב ה'חפץ חיים' כי המספר לשון הרע עובר גם על מה שנאמר "השמר בנגע הצרעת לשמור מאוד ולעשות", וכמבואר בחז"ל שהחיוב הוא שלא לשכוח להזהר מלשון הרע, כדי שלא ללקות בצרעת.

והנה לכאורה, בזמן הזה הרי אין נגע צרעת, ואם כן כיצד שייך איסור זה? בביאורים ומוספים של 'דרשו' מביאים בזה מדברי ה'חפץ חיים' במקום אחר, שכיון שבזמן הזה אין לנו בית מקדש וקרבתו וכהן מטהר, ואין אפשרות להיטהר מנגע הצרעת - אזי אם היה המספר לשה"ר נענש בצרעת, היה נשאר בטומאתו לעד ולא היה באפשרותו להינקות ממנה, ועל כן בזמן הזה טומאת נגע הצרעת נשארת דבוקה בנפשו, ואינה בולטת על גופו מבחוץ, או שנענש בעניות ששקולה כצרעת.

מאידך, הגר"ח קניבסקי כתב שהאיסור אינו על חלות הטומאה של הצרעת, אלא על עצם מציאות הצרעת, וזה שייך

בלבו שלא לשבת בכלל בחבורת אנשים אם לא שמכירם שהם נזהרים מדיבורים אסורים, כי על פי רוב מצוי מאוד שעל ידי קיבוץ האנשים הם באים לידי לשון הרע ורכילות ודיבורים אסורים. ובמקום אחר כותב ה'חפץ חיים' עוד, כי יש להימנע מלשבת באספת אנשים - אפילו כשהם מספרים בשבחי גדולי הדור! משום שכמעט לא ימלט שלא יבואו לידי לשון הרע. והוסף, שלשון הרע על אנשים גדולים חמור יותר, כי הקב"ה תובע את עלבונם.

תועלת. שהרי זהו אחד התנאים להתיר סיפור לשון הרע לתועלת - שהמספר באמת יכוון לתועלת.

בסוף דבריו בסעיף זה כותב ה'חפץ חיים', כי צריך להזהר מאוד מלשבת בחבורות של מספרי לשון הרע, כי למעלה נכתבים כולם בשם "חבורת רשע", וכפי שנאמר בצוואת רבי אליעזר הגדול לבנו הורקנוס. וב'ביאורים' ו'מוספים' מביאים עוד מדברי ה'חפץ חיים' בספר שמירת הלשון, שלפי מה שאנו רואים בימינו שאיסור לשון הרע נפרץ מאוד - ראוי אף לכל מי שיראת ה' נגעה

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדף היומי

מהי הסיבה לנישואי תערובת רח"ל?

מועד קטן דף יב

בישולי נכרים

בכל פזורות ישראל קמו אנשים נכבדים יראי ה' בפעולות עצומות למניעת נישואי תערובת, אבל עדיין לא נושענו מן הצרה הגדולה הזו. יש לדעת כי הסיבה לכך היא שאוחזים באותן קולות שהן ההיפך הגמור מרצון חז"ל בתקנותיהם. לכן העצה היחידה לכך היא לילך אל הקצה, ולהחמיר עד מקום שידינו מגעת, ואע"פ שאנו בני אשכנז יוצאים ביד רמ"א ואין אנו זזים מהוראותיו, עם כל זה כדאית היא הצלת ישראל שנדחוק ונחמיר בכל עניני בישול עכו"ם כמעט כשיטת ה"בית יוסף" - לדוגמא נקט רבינו שתי הלכות בזה [א. בקולת הרמ"א (יו"ד סי' קיג ס"ז) בהדליק הנכרי את האש מאש ישראל, להחמיר שאם הישראל הדליק אש קטנה, שידליק ממנה הנכרי סיר אחד בלבד. ב. בקולת הרמ"א (יו"ד סי' קיב ס"י) שמספיק בהכשרת התנור פעם אחת עד שיכבה ואפי' אם דולק כמה ימים מותר, להחמיר ולהתיר רק מה שהיה בתוך התנור בשעת ההכשר ותו לא].

אשריכם, אם תצליחו לקיים הגדרים הנכונים ברוח כוונתם האמיתית של חז"ל, ואם תמנעו בישול עכו"ם בין החרדים לדבר ד' תצילו בזה את זרע בית ישראל הרחוקים משמירת התורה מלהטמע בין הגויים, וגדול יהיה שכרכם מן השמים!"

(ע"פ גיליון נר לשולחן שבת - 'הליכות שלמה' מועדים עשי"ת הערה 11 עמ' מב)

בספר 'הליכות שלמה' מסופר על חכם אחד שעוסק בעניני כשרות בארה"ב - וביקר אצל מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך בחודשי חיייו האחרונים.

והוא הצעתי לפניו שאלות וספקות רבים בעניני בישול עכו"ם, לאחר שראה שאיני חותר להקל דווקא הסכים לענות לשאלותי, באופן כללי, ואלו דבריו שנאמרו בכאב לב והתרגשות עצומה:

"אומר לך שיטתי בכלל ענין בישולי עכו"ם בזמננו. הנה בדורותינו נתרבו נישואי התערובת בפרט בארה"ב באופן שלא היה מעולם. בוודאי שומה עלינו לחקור ולפשפש איכה נהייתה הרעה הגדולה הזו. אכן כבר גילו לנו חכמינו שורש הדבר, שהגורם לזה הוא אכילת פיתם וינם, כמבואר בגמרא ובשו"ע.

והנה תחת שישמרו בעוז על גזירות חז"ל הללו, הורגלו בדורנו לחפש אחרי כל מיני קולות שהם ודאי נגד רצון חז"ל, וגברה המכשלה באשר נמשכו איזה מורים במדינות חז"ל להקל קולות גדולות ביותר. ורמז לי הגאון שבוודאי ידועה לי כוונתו - נראה שהתכוון למה שהקלו שסגי בהדלקת נורה בתנור.

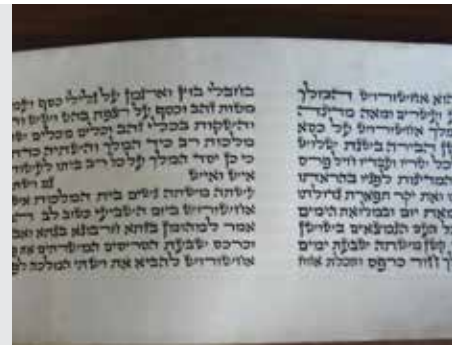
סוף דבר, אין אנו נזהרים כראוי באלו הענינים, וראיה ברורה לזה היא עצם המצב המחריד והטרגדיה הזו של נישואי התערובת. והנה

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

מהי המשמעות ההלכתית לכך שמספר המילים במגילה הוא אי-זוגי?

בלשון הקודש, אין אפשרות לכתובה של חצי מהמילים במדויק, כיון שמספר המילים הוא אי-זוגי. 2. הפסוק הראשון והאחרון במגילה כתובים בשלמותם. 3. החלקים החסרים, אינם כוללים ענין שלם מהמגילה. ובהקשר זה, נחלקו הפוסקים בנוגע לעשרת בני המן, אם שמותיהם נחשבים כענין שלם, שאם הוא חסר המגילה פסולה. [שו"ע תרצ, ג, משנ"ב ט ריא, שעה"צ י, וביה"ל ד"ה אלא; ביאורים ומוספים דרשו, 12 ו'14]

מצות קריאת המגילה - מתוך מגילה כשרה, הכתובה כולה על גבי קלף, בכתב ברור וקריא. ובדיעבד, יוצאים ידי חובה בקריאה מתוך מגילה חסרה או מטושטשת בחלקה, בשלושה תנאים: 1. רוב המגילה כתוב כראוי, דהיינו, שרוב המילים שלמות וברורות, ואין די ברוב האותיות שבמגילה. ויש אומרים שדי בכך שחצי המגילה כתוב כראוי, אך למעשה, על פי המסורת שבידינו לכתובה המגילה

האם ראוי לקרוא את המגילה מתוך החומש יחד עם הבעל קורא?

למצוה, ומוסחת משמיעת הקריאה הכשרה; ורק אם לא הצליח לשמוע מילים ספורות מהבעל קורא, ישלימם מתוך החומש או בעל פה. אולם, החושש שאם לא יקרא בעצמו יחד עם הבעל קורא לא יקשיב כראוי - רשאי לקרוא עם הבעל קורא בלחש, ויקפיד למקד את האזנתו בקריאה הכשרה של הבעל קורא. [שו"ע תרצ, ד, ומשנ"ב יג-יד; ביאורים ומוספים דרשו, 16]

השומע את קריאת המגילה, ואין לפניו מגילה כשרה, לא יקרא יחד עם הבעל קורא, לא מתוך חומש ולא בעל פה, מחשש שמא אחד השומעים יקשיב לקריאתו הבלתי כשרה, ולא לזו של הבעל קורא, ולא יצא ידי חובתו. ויש שכתבו, שאף אם אין שומעים נוספים במקום, לא יקרא עם הבעל קורא, כיון שדעתו נתונה לקריאתו שלו, שאינה כשרה

מי שהפסיק באמצע קריאת המגילה למשך שעה - האם צריך לקרוא שוב מתחילת המגילה?

ההפסקה היתה כה ארוכה עד שהיא מספיקה לקריאתו של אדם זה את כל המגילה מתחילתה ועד סופה, עליו לשוב ולקרוא שנית מתחילת המגילה. ואם הסיח את דעתו באמצע הקריאה לחלוטין, כגון שנרדם למשך זמן מה, צריך לברך שנית לפני קריאת החלק הנותר. [שו"ע תרצ, ה, משנ"ב יז-יט, ושעה"צ יח; ביאורים ומוספים דרשו, 17, 19 ו'23]

אין להפסיק במהלך קריאת המגילה, לא בשהייה ארוכה ולא בדיבור, מלבד לצורך עניני קריאת המגילה, כגון השתקת ילדים מרעישים המפריעים לשומעים. ובדיעבד, אם הפסיק מרצונו, או בשל הכרח שאינו הלכתי - אף אם ההפסקה היתה ארוכה מאוד, ימשיך מהמקום שבו הפסיק. אולם, אם הפסיק מתוך הכרח הלכתי, כגון שהיה אסור לו להמשיך בקריאה מפני שהמקום לא היה נקי, וכדומה - אם

מה הדין באופן שהשליח ציבור חיסר אות אחת בקריאת המגילה? | מדוע אדם השומע קריאת המגילה מתוך מגילה שאינה כשרה עדיף שישמע וישתוק? | ומה העניין שיהיה חומש לפני כל אדם השומע קריאת המגילה?

תמצית שיעור הלכה במשנה ברורה הלכות פורים במסגרת לימוד 'דף היומי בהלכה' [משנ"ב חלק ו', סימן תר"צ סעיפים ג' - ה']

קריאת המגילה בשלימות

טעם נוסף לדין זה, שמא הוא עצמו שמחזיק מגילה שאינה כשרה לא ישמע טוב מהשליח ציבור, ונפקא מינה בין שני הטעמים: א. באופן שמחזיק בידו מגילה כשרה אבל אינו מתכוון להוציא אחר ידי חובה, שלפי הטעם הראשון, יש בזה בעיה, כיוון שהשומע ישמע אותו ולא את השליח ציבור, והרי הוא לא מתכוון להוציא אותו ידי חובה, אבל לפי הטעם השני, אין בזה בעיה, כי סוף סוף הוא מחזיק בידו מגילה כשרה, ויוצא ידי חובה בעצם זה שהוא קורא מתוך המגילה הכשרה.

ב. באופן שרק הוא עם השליח ציבור ביחד, שאם זה משום שהוא מפריע לאדם אחר, אין בזה שום בעיה, כיוון שהוא לא מפריע לאף אדם, אבל אם זה משום שהוא עצמו לא ייתן דעתו להקשיב לש"ץ, אז באופן כזה הדין הוא, שאף על פי שהוא לבד, יש בזה בעיה.

סיוע לשליח ציבור בשעת קריאת המגילה

לא יסייע אדם לשליח ציבור בשעה שהוא קורא את המגילה, שמא לא יכוון דעתו לשליח ציבור.

פסק הקורא באמצע קריאת המגילה

קרא את המגילה 'סירוגין', דהיינו, שהפסיק באמצע קריאתה, ושהה, ואחר כך חזר למקום שהפסיק, אפילו אם שהייה הייתה כזאת, שבאותו זמן שהוא שהה הוא היה יכול לגמור את כל המגילה מראשה ועד סופה, הדין הוא, שהוא יצא ידי חובת קריאת המגילה, ואפילו אם הוא דיבר באמצע המגילה, הוא לא צריך לחזור לקרוא את כולה, אלא ממשיך מהיכן שהוא הפסיק לשמוע, וכל זה כשדיבר הקורא, אבל השומע שדיבר ולא שמע את כל המגילה, אפילו שחיסר רק תיבה אחת, לא יצא, ולכן צריך שיהיה חומש לפני כל אדם, כי בעת שהנערים מכים בהמון, יש תיבות שלא שומעים טוב, ויוצא ידי חובה בזה שקורא מהחומש, ומכל מקום, גוערים במי שמדבר באמצע, שמכיוון שהוא בדרך עליה, אין לו להפסיק בינתיים עד הסוף, ואדם ששהה מחמת אונס, יחזור לראש.

אומר השולחן ערוך, צריך לקרוא את המגילה כולה, ואם חיסר אפילו אות אחת מן המגילה שהוא לא קרא, לא יצא ידי חובתו, כלומר, צריך לקרוא את כל המגילה בשלמות, וכן צריך לקרוא את המגילה מתוך הכתב, וזה כולל שני דברים:

א. שיקרא את כל המגילה.

ב. שהמגילה כולה תהיה כתובה.

ואם המגילה חסרה, אף על פי שהוא קרא את כל המגילה, נחשב שקרא בעל פה, ובדיעבד, מספיק שקרא את רוב המגילה מתוך הכתב, ומספיק שרוב המגילה תהיה כתובה בשביל שהיא תהיה כשרה, ומה שכתוב 'קראה על פה לא יצא', זה הכל אם קרא את כולה או את רובה בעל פה, או לחילופין, אם המגילה עצמה חסרה עד חציה, שאז הדין הוא שהמגילה פסולה, אבל אם הוא קרא את רובה מתוך הכתב, או שרובה כתובה על גבי הקלף, כשרה. אומר הרמ"א, מה שמבואר שמספיק שהוא קרא את רוב המגילה מתוך הכתב, או מספיק שרוב המגילה כתובה, זה הכל, אם לא מושמט תחילתה של המגילה או סופה של המגילה, אבל אם תחילתה מושמט או סופה מושמט, אף על פי שזה רק מיעוט, המגילה פסולה, ואפילו אם חסר באמצע המגילה, דווקא שלא השמיט עניין שלם, אבל אם השמיט עניין שלם, זה נראה כמו ספר חסד, והמגילה פסולה, וביותר מחציה, מבואר בשולחן ערוך, שאפילו אם האותיות כתובות אלא שהם מטושטשות ואין רישומן ניכר, פסולה.

קריאה מתוך מגילה שאינה כשרה

אדם שאין לו מגילה כשרה, עדיף שישמע וישתוק, שמא הוא יבלבל אדם אחר, ואותו אדם אחר ישמע בלי כוונה את זה שקורא מתוך מגילה שאינה כשרה, ובכך מפריע לו לשמוע את השליח ציבור שקורא מתוך מגילה כשרה, וממילא לא יצא ידי חובתו, ובשער הציון כתב, שלפי טעם זה, גם אם הוא מחזיק מגילה כשרה שלא יקרא בקול, שמא השומע ישמע אותו ולא את השליח ציבור, והוא הרי לא מתכוון להוציא ידי חובה את זה שישמע אותו, ויש

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל? שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

לשמוע ולחשוב מיע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקאות ובעיון

'הפותח בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

חדש במערכת

ניתן להאט או להאיץ את קצב שמיעת השיעורים
לחצו 7 להאטה או 9 להאצה

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

* כשאין אפשרות לקרוא את המגילה במנין, יקרא כל אדם בעצמו את המגילה, כיון שלכתחילה אין יוצאים ידי חובה בשמיעת המגילה מפי אחר כי אם במנין.
* מנהג קדום בישראל, להביא את הילדים והילדות שהגיעו לגיל 'חינוך' לבית הכנסת לקריאת המגילה, כדי לחנכם הן בשמיעת המגילה, והן בשמיעתה בציבור.
* בשעת הקריאה, צריך הבעל קורא לעמוד, מפני כבוד הציבור; ובשעת הדחק, רשאי להישען על הבימה, וכדומה, אף באופן שאילו ינטל החפץ שנשען עליו יפול. והשומעים רשאים לשבת.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

כיצד ניתן לבדוק את נפחו של האתרוג באמצעות משקל?

את מדידת הנפח ניתן לבצע על ידי הכנסת האתרוג לכוס מלאה במים עד שפתה, ומדידת כמות המים שנשפכה; ולחילופין, על ידי משקל האתרוג, וכגון: לדעה שצריך כשתי ביצים, ושתי ביצים הם 100 סמ"ק - אם משקל האתרוג 100 גרם, בודאי יש בו 100 סמ"ק, כיון שמשקלם הסגולי של המים, גדול ממשקלו הסגולי של האתרוג.

האתרוג צריך להיות בגודל 'כביצה' לפחות, משום שבגודל זה נחשב שנגמר הפרי. ויש מהאחרונים שכתב, שזו הלכה למשה מסיני. ונחלקו האחרונים, אם גודל האתרוג לכתחילה, הוא כביצה אחת בת זמננו, או כשתי ביצים בנות זמננו, משום שהן קטנות מהביצים שבזמן חז"ל; ויש אומרים, שראוי להדר באתרוג שגודלו כשתי ביצים, אך אף אם גודלו כביצה אחת הריהו כשר לכתחילה, וניתן לברך עליו.

[שו"ע תרמח, כב, וביה"ל ד"ה פחות; ביאורים ומוספים דרשו, 122 ור"ת 125]

הלוח היומי

כ"ב בשבט | רבי יעקב יצחק ב"ר אברהם צבי גלינסקי זצ"ל, ר"י נובהרדוק ומגיד מישרים

יו"ט במגילת תענית (פי"א) על שבטלה גזירתו של גסקלגס במותו, אחר שביקש להעמיד צלם בהיכל. יום זה נחגג כפורים שני בליבורנו-איטליה, על הצלת הקהילה היהודית מרעידת האדמה בשנת תק"ב.

יארצייט:

- תק"ב: רבי יעקב ב"ר בנימין הכהן פופרש-כ"ץ זצ"ל, ר"י ואב"ד בפרנקפורט, בעל שו"ת שב יעקב.
- תרי"א: רבי שמעון ב"ר דוד אופנהיים זצ"ל, אב"ד בודפשט.
- תרי"ט: רבי מנחם מנדל ב"ר יהודה אריה לייבוש מורגנשטרן זצ"ל, השרף מקוצק.
- תרמ"ח: יהודה לייב ב"ר שלמה אייגר זצ"ל, בעל תורת אמת ואמרי אמת.
- תר"ס: רבי יהודה לייבוש ב"ר יונה לנדא זצ"ל, אב"ד סאדיגורה ובעל יד יהודה.
- תשמ"א: רבי שמעון ב"ר כליפה מיימון זצ"ל, אב"ד גאבס-תוניסיה, בעל שם משמעון, אהל שם ועוד.
- תשמ"ב: רבי יעקב מנחם מנדל ב"ר יהושע זאב דייטש זצ"ל, בעל חמדה גנוזה.
- תשנ"ג: רבי יהודה זאב ב"ר משה יצחק הלוי סג"ל זצ"ל, ר"י מנצ'סטר.
- תשע"ד: רבי יעקב יצחק ב"ר אברהם צבי גלינסקי זצ"ל, ר"י נובהרדוק ומגיד מישרים.

יארצייט המגיד מישרים הגאון רבי יעקב יצחק ב"ר אברהם צבי גלינסקי ר"י נוברהרדוק - חדרה
יש לך מכונה המייצרת שטרות

הגה"צ רבי יעקב גלינסקי אמר: זיפן כספים שמדפיס שטרות של מאתיים שקלים, היעלה על הדעת לשאלו: מדוע לא תדפיס גם שטרות של מאה, וחמישים, הרי אינו שוטה אם אפשר להדפיס מאתיים, חבל להדפיס שטרות פחותים!
הפה שלנו הוא היא מכונה המציירת שטרות: כל ברכה, שטר, אבל באיזה ערך? תלוי בכוונה: מלמול בעלמא שטר של עשרים, כוונה שטחית חמישים, כוונה בכל מילה מאה, בהתלהבות מאתיים, מדוע מייצרים אנו שטרות של עשרים במקום שטרות של מאתיים?!
(והגדת להגר"י גלינסקי - אלול ור"ה עמ' 395)

נשתדל לברך כל ברכה וברכה במתינות, בקול ובכוונה ובכך נזכה להגדיל את ערכה.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il